УДК 821.09-1(477.74)

DOMINANTS OF REGIONAL TOPOS IN THE WORKS OF UKRAINIAN DANUBE REGION POETS

Halyna Raibedyuk [1]

ДОМІНАНТИ РЕГІОНАЛЬНОГО ТОПОСУ У ТВОРЧОСТІ ПРИДУНАЙСЬКИХ ПОЕТІВ

Галина Райбедюк[1]

Abstract*. The article presents the lyrical works of Ukrainian-speaking artists of Ukrainian Danube Region. The author reveals the features of the creative embodiment of the Danube landscape in the individual narrative of each of the representatives and characterizes the artistic vision of the regional space through the motive-image structure of the author's text.*

Key words*: author 's text, artistic identity, poetonym, topos, image, symbol, regional literature.*

Анотація*. У статті представлено ліричний доробок українськомовних митців слова Придунав'я. Виявлено особливості творчого втілення придунайського ландшафту в індивідуальному наративі кожного з репрезентантів, охарактеризовано художню візію регіонального простору через мотивно-образну структуру авторського тексту.*

Ключові слова*: авторський текст, мистецька ідентичність, поетонім, топос, образ, символ, регіональна література.*

Художня творчість українськомовних поетів Придунав'я кількох останніх десятиліть сьогодні відкривається широкому читацькому загалу, дедалі помітніше завойовуючи своїх прихильників і поціновувачів не тільки на регіональних теренах, але й у широкому духовному просторі України, почасти – її позамежжя. Їхній доробок відчутно розширює уявлення про узвичаєний статус поета регіонального рівня. оскільки є «важливим джерельним свідченням того, що, зрештою, талант – незалежно від того, по яких би провінціях він не нуртував, – явище невмируще» [14, с. 5].

Перед нами майстри пера й віртуози слова високого художнього засягу. Проте до часів незалежності України їхнє поетичне слово тільки вряди-годи з'являлось на шпальтах місцевої російськомовної періодики («Советский Измаил», «Курьер недели», «Моя земля», «Придунайская заря»), в кращому випадку друкувалось у колективних альманахах («Измаил литературный»). Починаючи з кінця минулого сторіччя, побачила світ блискуча бібліотека художнього доробку поетів Придунав'я, котра в основному своєму масиві донедавна була розпорошена

[1] *PhD, Associate Professor, Izmail State University of Humanities, e-mail: raibedik@gmail.com*

[1] *кандидат філологічних наук, професор, Ізмаїльський державний гуманітарний університет, e-mail: raibedik@gmail.com*

на сторінках місцевих ЗМІ; частина її зберігалась у приватних архівах самих авторів та їхніх близьких і знайомих. На літературну карту південноукраїнського літературного ландшафту сьогодні занесено такі знакові збірки поетичного «грона» придунайських авторів: «Серце на долоні бандури» (Ізмаїл, 2005) Михайла Василюка; «Дзвони вічного добра» (Ізмаїл-Кілія, 1998), «Музика серця» (Ізмаїл, 2019) Валерія Виходцева; «Дві мови – два крила» (Ізмаїл, 2005), «Краю рідного картини» (Ізмаїл, 2015), «На Дунаї хвиля грає» (Ізмаїл, 2017) Таміли Кібкало; «Сільська мадонна» (Татарбунари, 1992), «Соломинка моя» (Білгород-Дністровський, 1996), «Доля» (Одеса, 2004), «Слово – не птах...» (Ізмаїл, 2005) Г. Лисої; «Повернення журавлів» (Ізмаїл, 2006), «Добро заволодіє світом» (Ізмаїл, 2007), «Сонети. Поеми» (Ізмаїл, 2008), «Обітниця любові» (Київ, 2013), «Каміння спотикання» (Ізмаїл, 2014) Володимира Реви; «Дунайська легенда» (Ізмаїл-Кілія, 2001), «Першоцвіт кохання» (Ізмаїл-Кілія, 2002) Володимира Сімейка та ін.

Етапною віхою на шляху оприявнення поетичного слова чільних репрезентантів літературно-мистецького життя Придунав'я стало художнє видання «Поміж Дунаєм і Дністром» серії «Поезія Буджака» (Вип. 1), підготовлене в рамках наукового проєкту МОН України в Ізмаїльському державному гуманітарному університеті «*Регіональна література і живопис етнічних груп Українського Придунав'я як засіб формування колективної ідентичності локального соціуму*» (ДР 0119U100996, 2019-2021) (керівник проєкту – професор Шевчук Т. С, відповідальний виконавець – професор Райбедюк Г. Б.). Це перша колективна збірка віршів найяскравіших україномовних поетів південної Одещини, проілюстрована ізмаїльським майстром мистецького полотна, заслуженим художником України Кара О. Д. Творчий доробок включених до збірки авторів зібрано з різних джерел – раніше друкованих збірок, альманахів, часописів, періодики, приватних архівів. Значну частину вміщених у книзі поезій присвячено регіональній проблематиці. Для назви запозичено фрагмент вірша ізмаїльського поета-кобзаря М. Василюка «Земля, що квітне рушником», в якому праукраїнську минувшину осмислено крізь призму буджацького хронотопу [2, с. 15]. Цілісне сприйняття цього видання довершують короткі відомості про біографію та мистецьку ідентичність кожного автора. Книга відкриває перед широким колом читачів унікальну грань національної культури в її багатстві та розмаїтті. Видання може стати у нагоді як посібник-хрестоматія під час вивчення літератури рідного краю в освітніх закладах півдня України [9].

Борги філологічної науки та освіти, а також видавничої справи перед митцями придунайського краю виявились такими задавненими й суттєвими, що вже давно пора б мати і повні версії їхнього творчого доробку, й ґрунтовні наукові розвідки про його естетичну природу, і навчально-методичні посібники, здатні популяризувати рідне слово серед сучасного покоління школярів і студентів, сприяти літературній освіченості й духовному зростанню молоді. На цьому шляху, починаючи з кінця 90-х років, розпочато системну науково-видавничу та методичну роботу викладачами-ентузіастами Ізмаїльського державного

гуманітарного університету, котрі в цій сфері стали фактично першопрохідцями (А. Погорєлова, Г. Райбедюк, Л. Рева-Лєвшакова (нині – завідувачка кафедри мовної та загальногуманітарної підготовки іноземців Одеського національного університету імені І. І. Мечникова. – *Г. Р.*), А. Соколова, О. Томчук, Л. Фоміна). Значний поступ у царині фахового осмислення доробку майстрів слова придунайського регіону здійснюють молоді дослідники-магістранти (М. Бобогло, М. Коваль, В. Титаренко, І. Усатенко). Необхідність системного освоєння та різнобічного вивчення культурного надбання регіональних поетів диктується практичною потребою фактологічного та методичного оснащення програми з української літератури в частині «Література рідного краю» у школах Південної Одещини. Донедавна вона забезпечувалась тільки текстами одеської плеяди письменників, відтак не відображала об'єктивної картини культурного ландшафту рідного краю для школярів Ізмаїльщини.

Розвиваючись у річищі загальнонаціонального та європейського духовного поступу, творчість поетів Придунав'я постала в індивідуально окреслених іпостасях. Тому сьогодні з-посеред важливих важливим завдань дослідників є персоналізація «придунайського» тексту, літературне портретування митців, аналіз їх різного вибору, різних доль, позицій, версій, шляхів еволюції і становлення, автономних художніх дискурсів тощо.

Водночас, у підходах до виявлення іманентності митця жодною мірою не варто применшувати й ролі контексту, в якому ця іманентність увиразнюється з більшою художньою силою. Так, попри стильове багатоголосся літературного інтер'єру Придунав'я та розмаїття мистецьких ідентичностей, його репрезентантів єднає чимало подібних світоглядно-естетичних уподобань, типологічно близьких аспектів поетики. Всі вони різні за типом художнього мислення, іманентними засобами поетичного вислову, врешті – й рівнем таланту, однак одностайні в зорієнтованості на екзистенційне бачення світу й унікальність людини в ньому, неприйняття етичного та національного нігілізму, культивування «вічних» мотивів у творчості. В їхніх ліричних рефлексіях міцно переплелися різні художні коди, з-посеред яких рельєфно виокремлюється регіональний, що оприявнює географічну належність тексту як його іманентну сутність. Слово кожного з поетів «настояне на п'янких пахощах Буджацького степу та білопінних квітучих садків, на м'якому плюскоті хвиль сивого Дунаю, на співах птаства заплавного лісу, на особливій блакиті нашого українського неба, на хмарах, що торочаться дощами, на любові до людей, до матінки природи, на добрі і вірі…» [13, с. 3].

Придунайських поетів типологічно зближують такі спільні тематичні складові: апологетизація краси рідного краю із його чарівним і багатим світом красивої природи та її унікальних дарів, поетизація буджацького степу й ріки Дунай, історичні візії та сучасність Придунав'я. Ці параметральні риси художнього світу лірики сформували регіональний топос – наскрізну поетичну візію «придунайського» тексту. Послуговуючись терміном «топос», вдаємось до трактування його сутності в класичній літературній теорії як тему, що обумовлює

вибір думки, образу, сюжету з-посеред інших, як синонім образу тієї чи тієї культури. При цьому апелюємо до відомої концепції німецького вченого середини минулого століття Ернеста Роберта Курціуса. В його трактуванні топос являє собою позаособистісний елемент стилю, оскільки митець у цьому разі торкається того «пласта історичного життя, що лежить глибше, ніж рівень індивідуального сприйняття» [6, с. 2]. Як зазначає сучасний український літературознавець Ю. Ковалів, топоси в художньому тексті набувають значення «стійких, традиційних формул», певною мірою «близьких до архетипів» [7, с. 489].

Подібною матрицею, потужним джерелом структурування авторського тексту кожного з придунайських поетів виступає регіональний топос саме в означеному сенсі. Його експлікують переважно три домінанти: топос краю (Буджак, Придунав'я), топос ріки (Дунай), топос міста (Ізмаїл, Кілія). В кожного з поетів ці топоси текстуалізують індивідуальні версії художніх емблем регіонального континууму – образів і мотивів, котрі в загальній системі творчих координат митця на рівні індивідуальних стильових елементів репрезентують історико-культурну реальність краю. Зазвичай топос сприймається як традиційна змістова формула, «образно-стилістичне кліше», «стале поєднання мотивів» (Ю. Ковалів). Щодо топосу регіонального, то в його естетичній сутності особливо важить індивідуально репрезентований митцем географічний сегмент авторської картини світу. Він включає в себе художнє осмислення й опис природних ландшафтів території, тих символів і кодів, котрі оприявнюють естетично освоєний простір – реальний і духовний. Відтак аналізований структурно-функціональний рівень «придунайського» тексту є «складним багаторівневим і багатоаспектним утворенням, що сформувалося під впливом комплексу специфічних регіонотворчих чинників» [8, с. 124]. (Зауважуємо, що беремо у лапки означення «придунайський» щодо загальної парадигми творчості поетів Придунав'я, оскільки в терміносистемі сучасного літературознавство воно ще не набуло офіційного статусу).

Візію регіонального топосу у віршах тутешніх митців слова формують доволі частотні топоніми як маркери конкретної території й водночас духовних вартостей та естетичних категорій. На «зовнішньому» рівні вони рельєфно прочитуються у назвах багатьох віршів («Буджак», «Славне місто Кілія», В. Виходцева; «Ізмаїльський вальс» М. Василюка; «Бессарабський Мессаліні», «Гімн Ізмаїлу» В. Реви; «Пісня про Татарбунари» Г. Лисої; «В Ларжанці», «У селі Саф'яни», «Осіння Кам'янка» Т. Кібкало). Це здебільшого ойконіми, тобто назви міст і сіл регіону. Нерідко з конкретною естетичною метою поети використовують їхні давні історичні атрибуції. До них найчастіше звертається В. Рева: «*Біжить дорога на базар / з Долукіоя і Саф'янів…*» (Долукіой – давня назва с. Багате Ізмаїльського району Одеської області. – *Г. Р.*) [11, с. 144]; «*Його розважлива снага / вела в Гасани – Аспага…*» (давні румунські назви с. Першотравневе Ізмаїльського району Одеської області. – *Г. Р.*) [10, с. 76]; «*Іти надумав в Ізмаїл (а в давнину – містечко Сміл)*» [10, с. 68].

У художньому світі поетів Придунав'я стрижневим символом рідного краю виступає «сонцезорий Дунай» (М. Василюк) – «блакитне диво на Землі» (В. Рева), що «цвіте берегами» (В. Сімейко). В їх ліричних візіях образ однієї з найбільших і найважливіших «водних артерій Європи» (О. Астаф'єв) презентується носієм авторської експресії, причетності його «Я» до зображеного, відтак у кожного з митців має яскраво виражену індивідуальну художню іпостась: «Істр блискітливий» – у М. Василюка; «сивий Істр-Дунай» – у В. Виходцева; «блакитний Дунай» – у Т. Кібкало; «Дунай трудящий» – у В. Реви; «Дунай із дном співучим» – у В. Сімейка. Висока частотність різних інваріантів та художньо-образних «дунайських» контекстів, їх відчутна перевага в загальній амплітуді регіонального топосу свідчать про важливість для кожного з поетів концепту *Дунай* як ключового символу рідного краю, яскравого маркера його природного ландшафту, нерідко поєднаного з широким спектром географічно приналежних упізнаванних топонімів: «*Верби, зажурені верби, / Гілля в Дунай нависа. / Серцем, я серденьком небо підпер би, / Щоб не вгиналась краса»* [2, с. 21]; «*Квітує весела весна на Дунаї / У вербах зелених зозуля кує. / А сонце сміється і сміх його ллється*...» [4, с. 9]; «*Ой, за туманом, за лиманом, / Ой, за Дунаєм голубим*...» [3, с. 82]; «*Прокидається місто моє / І Дунай у густих верболозах*» [12, с. 31]. Найрепрезентативніше представлена міфологема Дунаю у збірці В. Сімейка, що має символічну назву «Дунайські вітрила» («Ой, Дунаю, мій Дунаю…», «На Дунай завітав листопад», «Ріку Дунай із дном співучим…»). І стилістика, й образність віршів збірки засвідчує «щепленість» авторського тексту В. Сімейка ресурсами фольклорної поетики. Оригінально трансформуючи у власний ліричний текст фольклорно-міфологічну образність, він у такий спосіб, як, власне, й інші придунайські митці слова, порушує «з допомогою такого творчого втілення широкий спектр філософських, морально-етичних та естетичних проблем» [5, с. 60].

Багате асоціативне поле із лексемою «Дунай» та її інваріантами, як видно з цитованих поетичних ілюстрацій, творить цілісний міф, що уособлює історію та сучасність Придунав'я, формує різноманітні мікросюжети, котрі засвідчують риси мистецької ідентичності кожного з поетів.

Придунайський антураж як невід'ємний сегмент художнього простору авторського тексту частотно постає в топосі рідного краю, що його образно окреслив ізмаїльський поет-кобзар М. Василюк афористичною «формулою» «Придунай журавлиний». У цього поета пісенно-ліричний топос рідного краю уведений до найрізноманітніших контекстів; незужиті метафоричні сполуки викликають найрізноманітніші асоціації: «*Над Придунаєм осінь паленіє»; «Придунай журавлино голосить*…» і под. Особливий естетичний ефект викликають парафрастичні сполуки, в яких прочитується овіяний ліризмом образ рідного краю: «рідна земле весела», «і веселки розмай, / і оновлений край, мій край». Про особливу роль топосу рідного краю як стильового маркера художнього простору лірики придунайських митців слова свідчить і частотність використання, й різноплановість асоціативного ряду, створеного розмаїтим спектром

відтопонімної лексики (М. Василюк: «*Осокори вдалині / Часто бачаться мені / Над лиманом в придунайській стороні…*» [2, с. 19]; Т. Кібкало: «*…гаїв смарагдовий розмай …/ Люби свій Придунайський край!*» [4, с. 12]. Подібні художні прийоми є стилістично вдалим і естетично коректним засобом передачі додаткових семантичних відтінків зображення, а також позитивної енергетики щемного ставлення до рідної землі

Спільну візію художньої історіософії придунайських поетів визначає розкриття реального та символічного смислу існування Буджака в його історичному бутті як органічної частини України. Цьому топосу в художній концепції кожного з митців також відведено особливе місце. Йому властивий синтез кодів різних горизонтів світосприйняття і світовідтворення – від традиційного класичного, міфологічного, етноментального й до індивідуально-особистісного. Перед читачем розгортаються епічно розлогі картини історіософської містерії: міцніє «*в плавнях незламний козацький оплот*» (В. Сімейко); крізь гомін віків вчувається стукіт копит коней, що несуть кураями, дикими степами козаків до «сивого Істра-Дунаю»; «*... запорожці-задунайці / В новий похід кують шаблі*» (В. Виходцев). У багатьох віршах рельєфно прочитуються реалії минувшини краю. Крізь об'єктивне тлумачення подій і фактів прозирає художня рефлексія історії буджацької землі. Смислове поле багатьох віршів збагачується епізодами впізнаванної різночасової історії («*в степу кривавився курай*», «*кривавих мечів проносились полки*», «*були фортець високі мури*», «*де ясиру ще свіжі сліди*» й под.), в якій алюзивно прозирає майбутнє. Наскрізну історіософську ідею перманентного тривання народу в часі й просторі увиразнює регіональний ландшафт як локусне тло сюжетної тканини тексту: «*І доки у степу є скіфська баба, / І є онуки бабі не чужі, / Жовтітимуть на березі кульбаби, / Синітимуть Дунаю рубежі*» [3, с. 73]. «Скіфський» слід як один із символічних кодів історичного буття Буджака прочитується виразно у хрестоматійному вірші «Земля, що квітне рушником» М. Василюка: «*Ти кіммерійською була / І скіфською тисячоліття...*» [2, с. 15]. Автори цитованих та інших віршів роблять доволі вдалу спробу подати гіпотетичну реконструкцію праукраїнської минувшини крізь призму буджацького хронотопу в наскрізних алюзіях і ремінісценціях з історичних довідок, а переважно – з легенд і переказів, етнографічних матеріалів, що надають текстам особливого колориту.

Помітне місце в регіональному топосі лірики представників літературного Придунав'я належить топосу міста. В кожного з них його художні моделі наділені індивідуальними рисами мистецького втілення. Так, у В. Виходцева в поетизації рідного міста вчувається особлива ліричність. Її формує семантичний аспект художньої мови, що її автор використовує як маркер вираження особистісного, глибоко інтимного ставлення до зображеного (славне, рідний). Злитість ліричного героя з рідними просторами увиразнює присвійний займенник (мій) та експресивна лексика (планеточка): «*Славне місто Кілія – / Тут планеточка моя / Біля рідного Дунаю. / Я завжди його впізнаю…*» [3, с. 28]. Буттєві реалії топосу міста величаво

постають у багатьох поезіях ще одного репрезентанта кілійського літературного об'єднання «Дунайська хвиля» – В. Сімейка. Іманентною ознакою його стилю є фольклорна стихія, в якій панує гармонійна атмосфера граничних емоційних переживань, сповідальних інтонацій, що асоціюються з народними піснями: «*Ой Дунаю, мій Дунаю, / Верби над водою. / В Кілію прийшла весна / Рідною сестрою*» [12, с. 76].

Специфіка функціонування топосу міста як маркера регіональної візії в панорамі «придунайського» тексту полягає і в органічному співіснуванні ціннісних сфер, пов'язаних із образами Матері, Бога, України, Придунав'я. Наведемо кілька примітних художніх ілюстрацій: Т.Кібкало: «*Осінь панує у нашому місті, / місто купається в жовтому листі. / День чарівний, як у Божому раї, / осінь чудова в нашому краї*» [4, с. 85]; «*… ти відшукав наснагу у свободі, / син України – рідний Ізмаїл*!» [10, с. 160]; «*І матроси-дунайці / Усміхаються чайці. / Славен ти, друже мій Ізмаїл!*» [2, с. 18]. Така ознака творчої репрезентації топосу міста є підставовою для характеристики його змісту як «палімпсестного (багатошарового)» [1, с. 79]. Ідейно-естетичний сенс онімних вкраплень у ліричну сюжетику, як видно з цитованих рядків, виходить далеко поза межі інформаційно-вказівної функції, набуваючи значення художніх смислів (поетонімів).

Отже, притаманні «придунайському» тексту образні структури, котрі формують у ньому регіональний топос, надають поезії особливої смислової та естетичної виразності. В кожному випадку конкретний географічний локус зазнає оригінального й самобутнього художньо-образного втілення. Тому домінанти регіонального колориту, що їх активно уводять до сюжетики своїх віршів усі поети Придунав'я, жодною мірою не можна вважати тільки конкретним локусом, природним ландшафтом. Вони є органічною складовою мистецького «Я» автора, іманентною даністю його художнього світу, мистецької ідентичності. Відтак, попри зовнішню подібність, візія регіонального топосу, виступаючи в різноманітних художніх контекстах «придунайського» тексту, засвідчує «секрети поетичної творчості» (І. Франко) кожного з митців слова талановитого «грона» Українського Придунав'я.

1. Анісімова Н. П. (2012). Місто як палімпсест : художні моделі топосу міста в поезії покоління 80-х // Анісімова В. П. На зламі культурних епох : поезія покоління 80-х років XX століття у системі пізнього українського модернізму : монографія. Бердянськ : Видавець Ткачук О. В. С. 75-154.

2. Василюк М. Д. (2005). Серце на долоні бандури / упор. О. Ф. Томчук; літ. ред. Г. Б. Райбедюк. Ізмаїл : СМИЛ. 64 с.

3. Виходцев В. П. (2019). Музика серця : Вибрані твори / упор. Г. Б. Райбедюк; літ. ред. О. Ф. Томчук. Ізмаїл : Ірбіс. 136 с.

4. Кібкало Т. О. (2017). На Дунаї хвиля грає : збірка віршів для дітей / упор. О. Ф. Томчук; літ. ред. Г. Б. Райбедюк. Ізмаїл : Ірбіс. 100 с.

5. Коваль М. О. (2019). Фольклорно-міфологічна матриця авторського тексту поетів «Дунайської хвилі». Пріоритетні напрями Європейського

науково простору: пошук студента. Ізмаїл : РВВ ІДГУ. Вип. 9. С. 51-56.

6. Курціус Е. (2007). Європейська література і латинське середньовіччя. Львів : Літопис. 533 с.

7. (2007). Літературознавча енциклопедія : у 2 т / автор-уклад. Ю. І. Ковалів. Київ : ВЦ «Академія». Т. 2. 624 с.

8. Островська М. Г. (2010). Регіональна культура як структуроутворюючий елемент національної культури. Вісник КНУКіМ. Серія : Мистецтвознавство. Київ. № 4. С. 124–129

9. (2020). Поміж Дунаєм і Дністром. Серія «Поезія Буджака». Випуск 1. / упор. Райбедюк Г. Б. Ізмаїл : Ірбіс. 140 с.

10. Рева В. А. (2008). Сонети. Поеми. Ізмаїл : СМИЛ. 164 с.

11. Рева В. А. (2007). Добро заволодіє світом : поезія. Ізмаїл : СМИЛ. 196 с.

12. Сімейко В. Й. (2001). Дунайська легенда : поезії. Ізмаїл-Кілія : СМИЛ. 104 с.

13. (2010). Сповідь серця : збірка віршів районного літературного об'єднання «Дунайська хвиля». Харків-Ізмаїл : ФОП Шейніна О. В. 144 с.

14. Сушинський Б. І. (1998). Ріка вселюдської самотності // Виходцев В. П. Дзвони вічного добра : поезії. Ізмаї-Кілія. С. 3-5.

УДК 81.42. 811.111

PROFESSIONAL DISCOURSE IN THE REALM OF SCIENTIFIC RESEARCH

Olena Chetverikova[1]

ПРОФЕСІЙНИЙ ДИСКУРС У ЦАРИНІ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Олена Четверікова[1]

Abstract. *The article was devoted to the study of theoretical works that consider the concepts of institutional and professional discourse. There were observed the classifications of discourse based on certain methodological principles. Observing the peculiarities of discourse, there were pointed out different points of view. The role of communicative paradigm and context was mentioned. There were lit the peculiarities of personal and status-oriented discourse. It was pointed out that the interpretation of the concepts of professional and institutional discourses is associated with the identification of features that reflect the systematic nature of communication in certain conditions. It was mentioned that the criterion for identifying types of discourse is the relationship between the participants in communication. The concepts of institutional discourse, business discourse, professional discourse and workplace discourse were separated. Typical features of institutional discourse were noted. Characteristic sides of professional discourse were observed. Propositions for the further investigation of professional communication were made.*

Key words: *scientific approach, linguistics, communication, institutional discourse, professional discourse.*

[1] *PhD, Associate Professor, Izmail State University of Humanities, Ukraine, Address: Repina St, 12, Izmail, Odessa Region, Ukraine, 68601, e-mail: lena.shardulev@gmail.com*

[1] *кандидат філологічних наук, доцент, Ізмаїльський державний гуманітарний університет, Україна, адреса: вул. Репіна 12, м. Ізмаїл, Одеська область, 68601, e-mail: lena.shardulev@gmail.com*